

Dosarul nr. 3ra-1147/18

prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Centru (Gheorghe Stratulat)

instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (Marina Anton, Vitalie Cotorobai, Ana Panov)

ÎNCHEIERE

31 octombrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Valeriu Doagă
Tamara Chișca-Doneva
Nina Vascan

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Serviciul Vamal,

în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Andrei Vreamea împotriva Serviciului Vamal cu privire la contestarea actului administrativ și restabilirea în funcția anterior deținută,

împotriva deciziei din 10 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care s-a respins apelul declarat de Serviciul Vamal și s-a menținut hotărârea din 02 februarie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, prin care s-a admis acțiunea depusă de Andrei Vreamea,

constată:

La 01 martie 2017, Andrei Vreamea, reprezentat de avocatul Patriții Miron, a depus cerere de chemare în judecată împotriva Serviciului Vamal cu privire la contestarea actului administrativ și restabilirea în funcția anterior deținută.

În motivarea acțiunii a menționat că, în baza Ordinului nr. 103-p emis de Directorul general al Serviciului Vamal, Vitalie Vrabie, la 31 ianuarie 2017, Andrei Vreamea a fost eliberat din funcția de inspector principal al Serviciului echipe mobile Nord, Direcția servicii operative.

Nefiind de acord cu ordinul nominalizat, la 13 februarie 2017, Andrei Vreamea s-a adresat către Serviciul Vamal cu cerere prealabilă, prin care a solicitat anularea ordinului și restabilirea în funcție, însă, nu a primit vreun răspuns la aceasta.

Reclamantul a opinat că, emiterea ordinului și eliberarea sa din serviciu, în baza temeiurilor invocate de angajator, este ilegală și neîntemeiată, deoarece angajatorul nu a indicat în carnetul de muncă norma legală în baza căreia a fost eliberat din funcție; nu a respectat procedura preavizării prevăzută de art. 63 din Legea cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public; nu a prezentat, cu 30 de zile înainte de eliberare, agenției pentru ocuparea forței de muncă informațiile privind funcționarii care urmează a fi disponibilizați; nu a ținut cont de faptul că, prin prisma art. 86 lit. c) și art. 183 din Codul muncii, Andrei Vreamea avea drept preferențial la muncă deoarece are la întreținere doi copii minori și

mama căreia i s-a determinat dizabilitate de gradul II, precum și are o vechime în muncă de 13 ani și nu are sancțiuni disciplinare.

Subsecvent, a relevat că reducerea statelor de personal nu a purtat un caracter real, deoarece pe pagina oficială a Serviciului Vamal sunt plasate anunțuri cu privire la desfășurarea concursurilor pentru angajare, atât în perioada în care Andrei Vremea era angajat, cât și după eliberarea acestuia din funcție, fapt ce contravine dispozițiilor art. 63 alin. (5) din Codul muncii.

În această ordine de idei, Andrei Vremea, reprezentat de avocatul Patriții Miron, a solicitat admiterea acțiunii și anularea Ordinului nr. 103-p emis de Directorul general al Serviciului Vamal, Vitalie Vrabie, la 31 ianuarie 2017, cu restabilirea lui Andrei Vremea în serviciu.

Prin hotărârea din 02 februarie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, (f.d. 68, 72-75) s-a admis acțiunea depusă de Andrei Vremea și s-a anulat Ordinul nr. 103-p din 31 ianuarie 2017 „cu privire la eliberarea d-lui Andrei Vremea din Aparatul Central” și s-a restabilit Andrei Vremea în funcția anterior deținută de inspector principal Serviciul echipe mobile Nord, Direcția servicii operative.

Prin decizia din 10 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău (f.d. 95, 96-101), apelul declarat de Serviciul Vamal a fost respins ca neîntemeiat și s-a menținut hotărârea din 02 februarie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru.

Prima instanță și instanța de apel și-au întemeiat soluțiile adoptate pe dispozițiile art. 1 alin. (1), art. 16 alin. (1) și (2), art. 24 alin. (1), (3) și (4), art. 25 alin. (1) lit. b) și alin. (2), art. 26 alin. (1) lit. c) din Legea contenciosului administrativ; art. 63 alin. (2) din Legea cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public; art. 89 alin. (1), art. 210 alin. (1) lit. a), b) și c) din Codul muncii; și pct. 47 din Hotărârea nr. 24 din 14 septembrie 2016 a Curții Constituționale.

În consolidarea soluțiilor sale, Judecătoria Chișinău, sediul Centru, și Curtea de Apel Chișinău au reținut că, ordinul de preavizare a lui Andrei Vremea i-a fost adus la cunoștința ultimului la 02 ianuarie 2017, iar concedierea propriu zisă a avut loc la 31 ianuarie 2017, adică până la expirarea termenului de 30 de zile de preavizare. Prin urmare, angajatorul a preavizat în mod defectuos salariatul care cade sub incidența reducerii de personal, fără respectarea termenului de 30 de zile.

La fel, ordinul de concediere a reclamantului nu conține informații cu privire la termenul în care sancțiunea poate fi contestată sau organul în care poate fi contestat.

Respectiv, instanțele inferioare au conchis că la întocmirea ordinului de concediere a lui Andrei Vremea, Serviciul Vamal nu a respectat condițiile imperativele impuse de lege, fapt prin ce a încălcat procedura de concediere.

La 26 iunie 2018, Serviciul Vamal a declarat recurs împotriva deciziei din 10 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău (f.d. 107-109).

În motivarea recursului a invocat că instanța de apel a interpretat în mod eronat normele de drept material, iar concluziile instanțelor inferioare sunt în contradicție cu circumstanțele cauzei, deoarece în speță s-au apreciat eronat probele administrate de Serviciul Vamal.

În acest sens, recurentul a menționat că instanțele de fond nu au ținut cont de faptul că prin Ordinul nr. 1269-p emis la 24 noiembrie 2016 de Serviciul Vamal, a fost stabilită procedura de preavizare despre posibila eliberare din funcție a

persoanelor ale căror funcții vor fi reduse. Acest ordin a fost adus la cunoștință lui Andrei Vreamea la 02 ianuarie 2017.

Prin urmare, recurenta a considerat că a respectat termenul de preavizare de 30 de zile, deoarece acest termen urmează a fi calculat din ziua contrasemnării ordinului nr. 1269-p emis la 24 noiembrie 2016, adică de la 02 ianuarie 2017.

Subsecvent, a invocat că instanța de apel nu s-a expus asupra indemnizației primite de către intimat în mărime de 6 salarii medii lunare, prevăzută de art. 42 alin. (6) din Legea nr. 158 din 04 iulie 2008 cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public, care în cazul restabilirii intimatului la serviciu urma să fie restituită Serviciului Vamal.

Astfel, recurentul Serviciul Vamal a solicitat admiterea recursului și casarea deciziei din 10 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău și a hotărârii din 02 februarie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, cu pronunțarea unei hotărâri noi prin care să fie respinsă acțiunea depusă de Andrei Vreamea.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele cauzei civile, completul de admisibilitate al Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, acesta este inadmisibil, din motivele ce succed.

Articolul 431 din Codul de procedură civilă consemnează în alineatul (2) că, asupra admisibilității recursului decide un complet din 3 judecători.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

(2) Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- b¹) a aplicat o lege care a fost declarată neconstituțională;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

(3) Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

a) cauza a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;

b) cauza a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;

c) în judecarea cauzei au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;

d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;

e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;

f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(4) Săvârșirea altor încălcări decît cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară,

sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

(5) Temeiurile prevăzute la alin. (3) se iau în considerare de către instanță din oficiu.

Conform articolului 433 din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care:

a) recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4);

a¹) recursul este depus împotriva unui act ce nu se supune recursului, cu excepția cazurilor prevăzute la art. 429 alin. (5);

b) recursul este depus cu omiterea termenului de declarare prevăzut la art. 434;

c) persoana care a înaintat recursul nu este în drept să-l declare;

d) recursul se depune în mod repetat după ce a fost examinat.

Prin prisma art. 434 în alin. (1) din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

La caz, instanța de recurs atestă că, din conținutul extrasului din boxmail-ul cu adresa „doinita.burlacu@justice.md” rezultă că decizia recurată i-a fost comunicată Serviciului Vamal la 11 iunie 2018 (f.d. 102). Prin urmare, termenul 2 luni pentru exercitarea dreptului de a ataca cu recurs decizia instanței de apel a început să curgă, prin prisma art. 111 alin. (3) din Codul de procedură civilă, la 12 iulie 2018, ultima zi fiind data de 12 septembrie 2018, ora 24.00.

Astfel, se constată că, în speță, calea de atac a fost demarată în interiorul termenului legal, deoarece cererea de recurs a fost depusă la 26 iunie 2018.

In concreto motivelor inserate în cererea de recurs, completul de admisibilitate le apreciază ca fiind lipsite de substanță și care nu pot fi acceptate.

Instanța de recurs nu poate accepta ipoteza recurentului precum că a respectat termenul de preavizare de 30 de zile, deoarece acest termen urmează a fi calculat din ziua contrasemnării ordinului nr. 1269-p emis la 24 noiembrie 2016, adică de la 02 ianuarie 2017.

În acest sens, este notabil faptul că, articolului 2 din Codul muncii statuează că, prezentul cod reglementează totalitatea raporturilor individuale și colective de muncă, controlul aplicării reglementărilor din domeniul raporturilor de muncă, jurisdicția muncii, precum și alte raporturi legate nemijlocit de raporturile de muncă. Prezentul cod se aplică și raporturilor de muncă reglementate prin legi organice și prin alte acte normative.

Respectiv, calcularea termenului de preavizare urmează a fi efectuat în corespundere cu dispozițiile art. 14 alin. (1) din Codul muncii, care statuează că curgerea termenelor de care prezentul cod leagă apariția sau încetarea raporturilor de muncă începe în ziua imediat următoarea celei în care a fost determinată apariția sau încetarea drepturilor și obligațiilor de muncă.

Prin urmare, având în vedere că, în speță, preavizarea lui Andrei Vreamea, în conformitate cu art. 63 alin. (2) din Legea cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public, a avut loc la 02 ianuarie 2017, concedierea propriu zisă nu putea avea loc mai devreme decât la 02 februarie 2017.

La fel, completul de admisibilitate apreciază ca fiind neviabile criticile recurente precum că instanțele de fond nu s-a expus în partea restituirii de către

Andrei Vreimea a indemnizației primite de către acesta în mărime de 6 salarii medii lunare, prevăzută de art. 42 alin. (6) din Legea nr. 158 din 04 iulie 2008. Or, această pretenție nu a format obiectul prezentei acțiuni civile.

În acest sens, urmează a fi accentuat faptul că obiectul acțiunii civile îl formează pretențiile reclamantului față de pârât, adresate instanței de judecată în scopul apărării propriilor drepturi și care reies din raportul material-litigios și în privința cărora instanța de judecată urmează să se expună prin hotărâre.

În condițiile speței, însă, Serviciul Vamal nu a formulat față de Andrei Vreimea pretenții cu privire la restituirea indemnizației primite de către acesta în mărime de 6 salarii medii lunare, conform art. 42 alin. (6) din Legea nr. 158 din 04 iulie 2008. Respectiv, Judecătoria Chișinău, sediul Centru, și Curtea de Apel Chișinău nu au avut împuterniciri de a se expune în privința acestor pretenții, or, în conformitate cu art. 240 alin. (3) din Codul de procedură civilă, instanța judecătorească adoptă hotărârea în limitele pretențiilor înaintate de reclamant.

În această ordine de idei, completul de admisibilitate constată că, argumentele invocate de Serviciul Vamal în cererea de recurs, după esența lor, pot fi încadrate în temeiul prevăzut de art. 386 alin.(1) lit. b) din Codul de procedură civilă, aplicabil doar procedurii de apel și nu se regăsesc în art. 432 din Codul de procedură civilă, aplicabil recursului. Ba mai mult ca atât, acestea au fost deja supuse examinării și aprecierii de către instanța de apel prin prisma art. 130 din Codul de procedură civilă, fiindu-le oferite concluziile de rigoare și, prin urmare, nu urmează a fi reiterate în ordine de recurs.

Ipotezele relevate certifică în mod clar caracterul lipsit de substanță al recursului declarat, deoarece Serviciul Vamal nu a invocat niciun argument plauzibil în vederea justificării ilegalității deciziei instanței de apel. Astfel, se evidențiază caracterul declarativ al recursului, deoarece este lipsit de conținut și desprinde simplul fapt al dezacordului recurentului cu soluția dată de instanțele inferioare, precum și lipsa temeiurilor legale de declarare a recursului.

În acest sens, completul reamintește că în jurisprudența sa, Curtea Europeană a precizat că dreptul de a fi auzit în combinație cu dreptul la un recurs efectiv sunt în primul rând chestiuni de reglementare în dreptul intern și este în principiu, competența instanțelor să evalueze motivele de admisibilitate a unei cereri de acest tip (Doorson împotriva Olandei, 26 martie 1996, §67). La acest capitol instanța de recurs reține că recursul declarat de Serviciul Vamal nu s-a bazat exclusiv pe chestiuni de drept, ce ar cuprinde încălcări esențiale sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural, iar ca urmare nu corespunde cerinței de a fi „efectiv”, fiind lipsit de șanse de succes și nu este capabil să ofere îndreptarea situației din decizia recurată.

Subsidiar, completul de admisibilitate relevă că prezenta cerere de recurs a fost depusă după ce Serviciul Vamal a avut posibilitatea de a fi auzit de o instanță de fond și de o instanță de apel, fiecare dintre care a avut deplină jurisdicție (a se vedea *mutatis mutandis* „Levages Prestations Services” împotriva Franței, cererea nr.21920/93 din 23 octombrie 1996, §48-50).

Prin urmare, instanța de recurs apreciază că recurentului i-a fost asigurat dreptul de acces la o instanță și dreptul de a fi auzit combinat cu dreptul la un recurs efectiv. De fapt, în cazul când nu există suspiciuni privind încălcarea echității procedurii din perspectiva art. 6 §1 din CEDO, rezultă că participanții au

reușit să pună în discuție în fața instanțelor toate observațiile și raționamentele pe care le considerau necesare în vederea apărării punctului său de vedere (Blücher împotriva Cehiei, cererea nr.58580/00 din 11 aprilie 2005, §65-67)

Din considerentele menționate și având în vedere faptul, că instanța de apel a examinat cauza sub toate aspectele, a verificat și a apreciat corect probele prezentate, a aplicat și interpretat elocvent normele de drept material și procedural, iar argumentele invocate în recurs nu se încadrează în temeiurile prevăzute de art.432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, completul de admisibilitate al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, în unanimitate, ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Serviciul Vamal împotriva deciziei din 10 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău, în baza art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 431 alin. (2), art. 433 lit. a) și art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Serviciul Vamal împotriva deciziei din 10 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău, adoptată în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Andrei Vrenea împotriva Serviciului Vamal cu privire la contestarea actului administrativ și restabilirea în funcția anterior deținută.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Tamara Chișca-Doneva

Nina Vascan